

Kapitány Máté MOST AZTÁN LEGYETEK SZÉPEN

A bicikli ülése időnként megdobja, ahogy a kerekek egy-egy repedésen futnak át a betonon. Iván maga elé meredve teker, a Margitsziget platánjai, beleértve az Ősplatánt, lecsupaszodva várják a közelgő esőt. Nincs senki más a szigeten, korán van még, a halkan suhanó biciklis itt-ott mókusokat vagy varjakat lát csupán. Elhalad a kisállatkert mellett, a komor sasok unottan fordítják felé nehéz fejüket. A Duna tőle jobbra hömpölyög, piszkos bálnaként, nyögve forgolódik a hidak alatt. A felhők odafent egymásnak vetik kövér vállukat, olyan cammogva haladnak, mint a nyugdíjasok.

a hippy apja

Iván köröket megy, stopperórájával méri az időt. Itt ma nem lesz rekord, gondolja egykedvűen. Nem érez csalódottságot, teker tovább. Szereti mérni az időt – magának méri. Hétfő van, öt perc múlva hét óra, mindjárt kezdődik a meló. Lehajtja fejét, és belehúz. Teljes erővel darálja a pedálokat, fújtat közben, homloka, halántéka gyöngyözik, a verejték legördül a szeme mellett. Vézna alakja úgy feszül a bicikli vázára, mintha bőrponyvát feszítenének a fémcsontozatra. A főnöke majd megjegyzést tesz, hogy már megint izzadt hajjal érkezett az irodába. A főnöke hozzáteszi, hogy nem kell mindenben a hippy apjára hasonlítania. A főnöke azért mondja ezt, mert a főnöke apja ismerte az ő hippy apját, akiről a főnöke mindig úgy beszél, mint valami csövesről. A főnöke három évvel idősebb nála. A főnöke autója harmincmillió forintba került. A főnöke... Iván a stopperre pillant, az idő úgy pereg, mint mákszemek a szitán át. Gyorsabban, gyorsabban tekerj, gondolja. Az izzadság a szemébe folyik, csíp. A bicikli kereke megcsúszik a murván, Iván átfordul a vázon, a hátára csattan. A bicikli felborul, melléje zuhan, kereke még

sokáig pörög.

Fekszik a hátán, köhög. Hallja, ahogy lassulva forog a kerék. Ettől a lassuló verklizéstől megnyugszik, nincs is kedve kinyitni a szemét. Egy föléje hajló platán ágairól arcába csöppen az eleredő eső. Beleolvad a sötétbe a Margitsziget, a piros padjaival, a pofátlanul drága köztévéjével, az uszodájával, a strandjával, a huszonhatos buszával, Madách Imre tanácstalan bronzszobrával, a szemetesekre szökkenő varjaival, a leveleket söprögető közmunkásaival, az óriásbuborékokat eregető sráccal, a vattacukor-árus sráccal, a Holdudvar pincérnőivel, a fűben heverő, labdázó, tollasozó, kutyát futtató idevetődöttekkel.

Csöpög az arcára az eső, pöty-pöty, monoton, mint az ázsiai kínzókamrában a vallatott homlokára, de Iván élvezi. Fekszik hunyt szemmel, pöcögteni arcát az eső, és egyszeriben hatalmába keríti a gyerekkor fojtogató boldogsága, amikor bármit lehet, de valójában, úgy igazán, semmit. Amikor megmondják, mit csináljon, nem kérdeznek, hanem szólnak, nem kell döntést hozni és dolgozni. Amikor a hippi apja a nyakában viszi, és ő kapaszkodik apja hosszú hajába, és a hippi apja felszisszen kicsit, mert húzza a fejbőrét, de azért mosolyog, mikor felpillant rá. Amikor hippi apja mellkasára hajtja a fejét, és kicsit bűdös a mellkasán a szőr, mintha ázott volna vagy dohos, de azért jó meleg, és dobog a szíve. Amikor a hippi apja mellette szuszog, és ő is úgy tesz, mintha aludna, de közben a hippi apja kezét nézi, és valahogy nemcsak az ő kezéhez mérten hatalmas az a tenyér, hanem a hippi apa testéhez képest is, mintha azért nőtt volna ekkorára, hogy az ő fejére helyezze, és melegítse a koponyáját. Mikor a hippi apja focizik vele, és ő próbálja leszerelni, de a hippi apa nem hagyja, mert azt lesajnálásnak érezné, nem hagyja magát, csak azért sem adja oda a labdát, és egymásnak feszül a testük, az ő válla a hippi apja csípőcsontjának nyomul, és mivel a hippi apja nem hagyja magát, a hippi apa is olyan, mintha gyerek lenne. Amikor együtt mennek moziba, és a hippi apa a sötétben ott magasodik mellette, és úgy nézi a Macskafogót, olyan tátott szájjal, hogy hiába mondja a hippi apjának, hogy papa, pisilnem kell, a hippi apja meg se hallja, csak bólogat. Amikor a hippi apját anyjáról kérdezi, és a hippi apa sírva fakad, és neki kell aztán vigasztalgatnia, pedig ő csak kíváncsi volt, mert nem ismerte az anyját. Amikor hippi apja ül a fotelben, és ő azt mondja, papa, van egy lány az osztályban, akibe szerelmes vagyok, és a hippi apja arca felderül, és egészen estig magyarázza, hogyan kell csajozni. Amikor a hippi apjával az utcán sétálnak, és a hippi apa megáll a trafikosnál, és szokás szerint megveszi a Füles magazint, és aztán együtt leülnek a Margitszigeten egy padra, és úgy fejtik a keresztretjvényeket.

Iván kinyitja a szemét, nyögéseket hall. Először azt hiszi, talán ő maga nyögős, mert az eséstől beszorult a levegő, de nem, nem ő az. Lassan oldalra fordítja a fejét, úgy háton fekvé. Zörög az egyik bokor, nem messze tőle. A bokorban két fehéres, pirosas, feketés valami mozog, mintha állat lenne, de mégsem. Iván hunyorít, de még nem mozdul, hever a hátán. Ekkor látja, hogy a bokorban két hajléktalan fogja, szorítja egymást, egy férfi és egy nő, bár testük ugyanolyan szottyadt, és bőrük redőibe ugyanúgy megül a kosz, és bőrükön ugyanolyan vörösen virágozik a seborrhea, azért csak egy férfi és egy nő, akik kora reggel a bokorban próbálnak örömet találni. Iván megbabonázva figyeli a gyomorforgató lüktetést, hányna, sikoltana, de feje nem mozdul, mintha repülőt nézne az esti égen, bágyadtan, moccanni nem akarva. Aztán egyszeriben abbamarad a mozgás, a hajléktalan férfi oldalra kapja püffedt, szőrös arcát, és egyenest Iván arcába néz, és felmordul, de nem is emberi hangon, hanem olyan krákogós, tébécés orgánnummal, hogy mi van, beszálnál, mi, kiscsillag? Iván ekkor felpattan, kapkodva felrántja a biciklit, és az esés fájdalmával mit sem törődve, vad taposásokkal elteker.

a gépek szerelmese

Bent a munkahelyén a főnöke megjegyzést tesz, hogy már megint izzadt hajjal érkezett az irodába, és különben is, miért van seb a nyakán. A főnöke hozzáteszi, hogy nem kell mindenben a hippi apjára hasonlítania. Iván azt felelné, hogy ő nagyon is szeretne a hippi apjára hasonlítani, de nem mond semmit, csak az orra alatt motyogja, hogy

elesett biciklizés közben, azért lett seb a nyakán. A főnöke az órájára pillant, majd Ivánra, és csak annyit mond, hogy tik-tak, tik-tak, majd int a fejével, hogy lehet menni szépen dolgozni. Iván engedelmesen követi utasításait. Iván irodai karbantartó. Gépeket javít. De gyűlöli a gépeket. Iván nem is sejtí, hogy édesanyja, bizonyos Molly Pillman, vele ellentétben a gépek szerelmese volt. Azt sem tudja, hogy Molly Pillman már vénasszony korában esett vele csodálatos módon teherbe. Hippí apja sosem beszél erről, csak zokog, ha Iván édesanyja szóba kerül. És nem azért, mert szégyelli, hogy egy vénasszonnyal volt viszonya. Nem azért. Molly Pillmant az aggkor és a kialvatlanság vitte el, mikor Iván hat hónapos lett.

Iván albérletben lakik, mire munka után hazaér – bár itt nem érzi magát otthon –, már sötét van. Időnként elrobog egy busz a macskaköveken, amitől megrázkódik az egész ház, akárha vonat mellett lakna. Ahogy Iván belép a lakásba, a földön szórólapot fedez fel. Szitkozódva veszi fel, hogy a bűdös kurvaanyját az összes társasházba besurrató, lakásokba felcsengető, szórólapot becsempésző szarházinak, és már dobná is ki a kukába, de megszokásból rápillant, és ahogy rápillant, mégsem dobja ki. A szórólap majdhogynem üres, szinte fehér az egész, csak a közepén van egy apró, kucorgó figura, alig kivehető, és a szöveg is olyan kicsi betűkkel szedett alatta, hogy csak közel hajolva lehet kivenni: „*Legyél újra mókamiki!*”. Se cím, se telefon, se email, semmi elérhetőség. Iván hosszan nézi a szórólapot, aztán leül az asztalához és kinyitja a laptopot. A Google-ba beírja, hogy Legyél újra mókamiki!, nem talál semmit. Megpróbálja más keresőrendszerrel is, úgy sem leli meg a kucorgó figurát. Aztán eszébe jut a Sötét Internet, és a Tor programmal ott is böngészni kezd. Megdöbben, amikor a saját magát átkaroló emberke képe a droghirdetések és tiltott pornótartalmak között visszaköszön. Ráklíkkal a linkre. A megjelenő oldal éppolyan egyszerű, mint a szórólap, de itt végre talál egy budapesti címet. Felírja a telefonjába, és összecsucukja a laptopot. Ül a székénél, töpreng. Ezek szerint ez valami illegális dolog. Talán drogot adnak, amitől jobb kedve lesz az embernek, azért írják, hogy mókamiki. Vagy emberrablók, szerverkereskedők, akik a hozzá hasonló hülyék kíváncsiságára alapoznak. Mi ez? És egyáltalán, ki dobta be a lakásába? Olyan vagyok, mint Neo a Mátrixban, gondolja. Újra mókamiki akarok lenni, úszik át benne a halvány elhatározás. Mókamiki, akármit jelent ez.

Másnap munka után a megadott címre megy. Nyitvatartási időt nem talált, ezért csak remélni tudja, hogy valaki lesz ott. Öt óra, kereken, külvárosi gyártelep mellett szürke épületecske. Eldugott, jelentéktelen, málló falú. Olyan hely, ahová még a kutya sem jár húgyozni. Ezek emberrablók, gondolja, miközben megnyomja a harangjeles gombot. Odabent kellemetlen berregéssel jelez a csengő. Jó ideig nem történik semmi, Iván áll a kapualjban, föléje piszkos műanyaglap lóg, jókora repedés fut végig rajta. Reped a világ, mint a nadrág, szakad az élet, tevéled, dűnnyögi a Frankenrats együttes számát, hogy kicsit nyugtassa szaporán doboló szívét. Most nyikordul bent egy ajtó, csoszogó léptek zaja hallik. Görnyedt matuzsálem nyit ajtót, sovány az arca, és töppedt, mintha belülről szívná valami, szigorú tekintete erőteljes, szinte félelmetes. Néhány másodpercig csak vizslatja Ivánt, gyanakvón és lenézően, csak aztán nyújtja száraz tenyerét, hogy üdvözlöm, fiatalember, a nevem Bruno Larve, német származású, de itt, Magyarországon csak Gézának hívnak. Bruno Larve mosolyog, vértelen ajka elfehéredik. Régóta él Magyarországon, és hívják Gézának, és Bruno Larvének, de valódi neve Bruno Schmetterling.

Iván a félhomályban botorkál az öreg után. Bruno Larve merészen csoszog be a sötétbe – ez az aggastyán bizonyára mindig, egész életében ilyen szűkös, vak folyosókon sietett át. Tisztára, mint valami kobold, vagy sötét-elf. A folyosó falain ócska keretekbe zárt fényképek óriási rovarokról, egyik sem szép, főleg így, a félhomályban nem az, bolyhos, pihés vagy éppen kininesen csillogó testük egy pöcegödör hangulatát hordozza, ízelt lábaik ösztönös ragaszkodással kapaszkodnak bármibe, ami mozog. Talán gyűjtő, próbál beszélgetést kezdeményezni Iván, de az öreg nem felel, csontos háta imbolyogva vezet. Csak tudnám, mi az istent keresek itt, tűnődik Iván, mire számítok, hogy megváltozik az életem? Irodai karbantartó vagyok, nincs barátnőm, egyedül élek egy öt-tízpercenként megrázkódó lyukban, most meg egy vén faszt követek, bele a bűdös nagy semmibe. Ekkor véget ér a folyosó, Bruno Larve belök egy ajtót.

és ez nem vicc

Takáros, lámpákkal megvilágított szobába érnek. A szobában körbe rendezve irtózatoss méretű székek, a székekben néhány szemérmesen mosolygó alak, lábuk nem ér le a földre, és fura, szűkre szabott ruhákat viselnek. A fal mellett két sudár férfi, arcuk kemény, szemük cinikusan figyeli az ücsörgőket. Bruno Larve előretessékeli Ivánt, helyet kínálja, majd a fal mellett álló férfiakra mutat. Ők a fiam, Max és Móric. A két katonás férfi távolságtartón biccent. Ja, és ez nem vicc, tényleg így hívják őket, mosolyog hidegen Bruno Larve. Velük együtt vezetem ezt a kört, a Legyél újra mókamik!-t. Iván feszengve fészkelődik a hatalmas széken, zavarja, hogy lába a levegőben lóg, utoljára

a Csodák Palotájában látott ilyen óriásszéket, azt sem szeretete. A feketehajú Max egy zacskót dob elé, a vörös-szőkés Móric igyekszik megnyerő képet vágni, miközben azt mondja, hogy tessék átöltözni, fiatalember! Schnell, schnell, bátran! A zacskóban kordbársony nadrág és sárga ing. Donald kacsa feje van rávasalva. Iván tanácstalanul néz körbe a szobában. Max szeme villan egyet, Móric a fejét rázza, gyerünk, barátom, bátran, hát hogy akar így mókamiki lenni, öltözzön már!

Iván lekászálódik a székről, a zacskóból felnyalábolja a ruhadarabokat, majd, mintha fedezékbe vonulna, a szék támlája mögé húzódik. Szégyenlősen veszi le ruháját, közben azt hajtogatja magának, hogy ha már itt vagyok, végigcsinálom, legfeljebb többször nem jövök. A kapott ruhák szűkek és rövidre szabottak. Lábszára esetlenül kandikál ki a nadrágból, a Donald kacsa ingből kilóg a köldöke, karját kénytelen eltartani testétől, hónaljban annyira szorít a felső. Visszamaszik az óriásszékre, ahogy ott ül, érzi, hogy heréjét is szorítja a nadrág, szinte beleszédül. Móric tapsol, Max komoran figyel. Az agg Bruno Larve állát vakarja, egy ősz pehely nő ki onnan, mint ősrégi sziklán a moha.

Jól van, fiatalember, mondja, szeretettel köszöntünk körünkben. A székeken ücsörgő, lábukkal kalimpáló többiek vékonyka hangon mondják Ivánnak, hogy szia, jó, hogy itt vagy! Mintha anonim alkoholisták között lennék, gondolja Iván, de azért csak visszaköszön. Sziasztok, mondja az izgalomtól reszelős hangon, és valahogy jól esik kimondani, hogy sziasztok. Utoljára az általános iskolában érezte így magát, amikor be kellett mutatkoznia az új osztálytársaknak. Bruno Larve elégedetten bólogat, öreg nyakán redőkbe áll a megereszkedett bőr. Arca kegyetlen, főleg, amikor mosolyog, és szeme rémisztő, ahogy végigjárhatja tekintetét a túl nagy székeken ülő férfiakon és nőkn. Bruno Larve fejével int fiainak, Max rosszálló arckifejezéssel egy gumilabdát dob az egyik félszegen vigyorgó nőnek. A nő elkapja a labdát, a hirtelen mozdulattól felszalad hasán a szűk póló, a köldöke egy pillanatra kikandikál, ő meg zavartan vihogva húzza vissza a pólót. A szobában ülő férfiak olyan ártatlan kíváncsisággal figyelik ezt a felvillanó női hasat, mint a kisfiúk, akik először látnak pucér kislányt. Iván figyelmesen követi arcuk rezdülését, kiélezett az ilyesmire, de a Micimackós, mikiegeres pólókat viselő férfiak szemében nem lát sem mohó vágyat, sem becsmélő gúnyt. Ezek ártatlanok, mint a gyerekek, gondolja, és megkönnyebbül, sőt, valami rég elfeledett öröm bomlik ki benne.

Móric a kör közepére lép, komisz arcán rosszmájú mosoly, de nyájasan mondja, hogy most aztán legyetek szépen, és játsszatok, gyerekek, azzal egy nagy zsáknyi játékot borít a földre. A székekről lekászálódnak a tapasztalt mókamikik, Iván nem oldódott még fel, zavartan lógatja lábát. Max ott áll mellette, kemény arcéle alig néhány centiméterre az övétől, Iván még az orrából kinövő szőrszálakat is jól látja. Mire vársz, sziszezi Max, ezért jöttél, nem? Rápillant Ivánra, tekintete olyan sötét, hogy Iván nyomban leugrik a székről. A zavartságtól krárogva letérdel, arca vörös. Harmincöt éves vagyok, gondolja, másnak ilyenkor már saját gyereke van, én meg itt térdepelek néhány matchbox, szivacsabda, G. I. Joe, és kopott hupikék törpike között. Bruno Larve Iván mögé sétál, és atyáskodva vállára helyezi tenyerét. Iván összerezzen, az aggastyán leveszi róla kezét. Vén arcán torz vigyor. Iván megfog egy kisautót, és először csak csendben, majd halk berregést hallatva tolni kezdi. Az autó kerekei már rozsdásak, nehezen forognak, jó erősen rá kell nyomni a földre. Iván néhányszor még oldalra kapja tekintetét, még felméri, mit csinál a többi szűk ruhás, de egyre inkább saját kisautóját figyel, hogyan forognak azok a ragacsos kerekek, hogyan fénylik a felnyitható motorháztető. Még az ajtókat is ki lehet nyitni. Iván tolja a kisautót, már egész belemelegedett, már alig hallja a többiek sikkantását, pittyegését, harci kiáltását. Minél közelebb hajol az autóhoz, az annál nagyobbak és valóságosabbnak tetszik, Iván elképzeli, hogy már nem is ő tolja, hanem magától gurul, elképzeli, hogy leparkol mellette ez a kocsi, ő meg beszáll, és odabent elég meleg van, és össze kell ugyan kuporodni, de ez valahogy inkább jó, mint rossz. Ül bent a kocsiban, izzad, ütemesen ver a szíve, összefolyik az idő, összeolvad a világon a repedés. Kinyitja a kesztyűtartót, talál benne egy képet anyjáról, Molly Pillmanról, itt még fiatal, valami konditeremszerű helyen van, körülötte gépek, ő pedig egészen boldognak tűnik, kezét kacéran csipőre vágja. Bekapcsolja az autó kazettás magnóját, és Halász Judit rázendít, hogy ülj be mellém a kisautómba, Iván pedig észre sem veszi, hogy valójában ő zengi hangosan a dalt. Az autó gyorsít, elhagyja az országot, átszeli Európát és a víz alá merül, ott száguld tovább, körös-körül bálnák, delfinek és halrajok úsznak, Iván nem győzi forgatni a fejét.

Móric hangjára tér magához. Velünk vagy még, papa, kérdezi, Ivánnak eltart egy darabig, mire rájön, hogy a földön térdel, a szoba sarkában, és a fal mentén tolja a kisautót. A többiek már befejezték a játékot, türelmesen várnak rá. Iván bágyadtan áll fel, könnyűnek érzi magát, mintha minden kiröppent volna testéből. Max szigorú képpel figyel, Móric összeszedi a játékokat. Iván látja, hogy a többiek szótlánul öltözködnek, ő is visszaveszi hát ruháját. Bruno Larve mindenkire odacsoszog, és mintha áldást osztana, megérinti homlokukat a mutatóujjával. Iván úgy dülöngél végig a sötét folyosókon, mintha megrészegült volna az élménytől. Odakint a hideg estében felfrissül kicsit, de sokáig meg sem mozdul, csak áll a sötétben, és szívja a levegőt. Holnap visszajövök, dönti el.

Legyél újra mókamiki!

Iván naponta jár a Legyél újra mókamiki! körbe, munka közben is csak a klubbeli regresszió jár a fejében. Főnöke egyre többször szidja, de Ivánt már nem érdekli. Úgy képzelem el életét, mintha az pusztán a délutánok ködös előszobája lenne, minden perc, amit felnőtt kötelességeivel tölt, kínzó időpocsékolásnak tűnik. Bruno Larve és megtermett fiai elképesztő kreativitással váltogatják a játékokat. Ivának hol egy szobányi homokozóban lapátolnak és szitálnak, hol régi számítógépek elé ülnek és játszanak a Mortal Kombat 1-el és a Doommal és a Prince of Persia első és második részével, máskor meg bekötik a szemüket, és körbe forgatják őket, vagy bordásfalra

másznak, Max és Móric pedig tűz-víz-repülőt kiabál nekik. Minden alkalommal lázas izgalommal várják, vajon milyen játékot hoznak nekik. Nincs semmiféle szabály, semmiféle parancs, semmiféle rendszer, olyan ártatlan és szabad az egész, hogy Iván teljességgel a rabja lesz.

Most is a körben ül, ezúttal aladdinos póló van rajta és kockás rövidnadrág. Bruno Larve fakó arcán ott a szokásos, hátborzongató vigyor, Iván ezt nem tudta megszokni, de megtanulta sikeresen kizárni tudatából. Max és Móric hozzák a zsákot, és kiborítják a szoba közepén. Zászlók, pajzsok, fakardok kerülnek elő. Ők leugrálnak a székekről, és játékfegyvert választanak maguknak. Iván egy műanyag lándzsát emel fel. Egy darabig forgatja a levegőben, aztán döfködni kezd vele. Elképzeli, hogy egy csatában van, talán Trója falai alatt, az ellenség óriási túlerőben, mindenünnen rontanak rá, de ő kitartóan visszaveri támadásaikat, lándzsáját pörgeti, és úgy szúr vele, mintha fullánk lenne. Nincs, aki legyőzzön, üvölti Iván. Ekkor valami távoli sikolyt hall, az elképzelt csatajelenet semmivé foszlik, és ő újra ott áll a szobában a műanyag fegyverrel. A szoba tulsó felében egy villanyszerelő és egy asszisztens nő teljes erővel csépel egy középkorú matematikatanárt, aki hiába próbálja pajzsával védeni magát, a fakardok újra és újra célba találnak. Hol a halántékát ütik, hol a tarkóját, hol a nyakát és a gerincét. Iván ledobja a lándzsát és rájuk kiabál, hogy hagyjátok már abba, ez már nem vicces! Max hirtelen ott terem Iván mellett, és a földre löki. Iván meglepett arccal zuhan le, és mikor felpattanna, már Móric is ott magasodik fölötte. Nem avatkozunk közbe, te is tudod, hallja Bruno Larve hangját. Azzal hatalmat gyakorolnánk, azt pedig itt tilos. Iván ismét megpróbál két lábra emelkedni, de Max ráförmed, hogy ha sokáig pattogsz itt, te is kaphatsz a pofádba. Móric mosolyogva csitítja testvérét, de mikor Ivánra néz, az ő szeme is fenyegetően villan. Iván ül a földön, így nem is látja, mi történik, csak hallja a fújtatást és a fájdalmas nyögéseket, és a fakardok tompa puffanásait. Mikor csontot ér az ütés, hangosabban koppannak a fegyverek. Marják egymást egy kicsit, szól Bruno Larve rekedt hangja, acsarkodnak, ez előfordul. Ha lennének testvéreid, Iván, te is tudnád, hogy ez nem akkora szám. Nem kell tőle megijedni, hamarosan maguktól is abbahagyják. A fakarddal csépelők néhány perc múlva valóban kifulladásra, fegyverüket kiejtik fáradt kezükből. Fogják utcai öltözéküket, hónuk alá csapják, és úgy mennek ki a szobából, hogy vissza sem öltöznek. Iván ül a földön, Max és Móric most odébb húzódik, Iván így látja a sarokban heverő testet. Itt ott felszakadt a bőr, itt-ott bizonyára megzúzódott egy-egy végtag, de a mellkas emelkedik és süllyed. Nem halt meg, gondolja, és ettől kissé megnyugszik. Nem halt meg, ez a lényeg. Iván olyan nehézkesen áll fel, mintha őt verték volna össze. Oda akar menni a térdzoknis, hőzentrógeres matematikatanárhoz, de Max megragadja a vállát. Mára ennyi volt, fiacskám, ő a mi dolgunk. Móric mosolyogva paskolja meg Iván tarkóját. Egyet se félj, mókamiki, hamar rendbe hozzuk. Nem kellene mentőt hívni, kérdezi Iván erőltlenül, de Bruno Larve már bele is karol, már vezeti is ki a szabadba.

Odakint erős szél fúj, hullámozó löketekben tolva maga előtt a légoszlopokat. Iván úgy érzi magát, mintha viharban hanykolódó bárka fedélzetén állna, ami bármikor felfordulhat és összeroppanhat. Bántalmaztak egy embert, és nem lett semmi következménye? Nem halt meg, ez a lényeg, hajtogatja magának. A Youtube-on naponta vannak fent olyan videók, hogy valakit megagyalnak, megaláznak, megfenyegetnek, és ott sincs semmi jóvátétel, semmi isteni beavatkozás. Amíg él az ember, sok mindent elvisel, úgy látszik, ez a törvény, csak a halál az, amitől tartani kell. Iván nem akar többé mókamiki lenni, de felnőtt sem. Be akar zárkózni a lakásába, sorozatokat bámulni, és popcornt pattogatni a mikrójában. Pornót akar nézni, és zenét hallgatni. Le akarja tölteni torrentről a legújabb filmeket. Akciófigurákat akar rendelni magának. Chatroulettezni akar, minden ismeretlennel csak egy-egy percet kommunikálva. Pizzát akar hozatni a lakására. Drogot akar hozatni a lakására. Szexpartnereket akar keresni, tudva, hogy úgysem találkozik egyikkel sem. Iván nem akarja többet Bruno Larve rettenetes vigyorát látni. Nem akarja többé Max és Móric gonosz pillantását magán érezni.

Másnap ott ül Bruno Larve és két fia klubjában, és ott ül a matematikatanár is, és próbál mosolyogni, csak éppen tiszta kék és zöld a feje. Iván lesüti a szemét, combja viszket a szűk nadrágban. A többiek is hallgatnak, várakoznak, hallatszik az óra ketyegése.

Mikor Iván meghallja, hogy Max és Móric kiborítja a zsákot a szoba közepén, felemeli tekintetét.